

אלי, אחי שלי

אמא, קשה לי לכתוב, אך הטלת עלי עול מצפוני שאין אני יודעת לעשותו. בקשתך שאכתוב משהו על אלי מציקה לי ימים ולילות. האמיני לי שאני חושבת וחושבת, אך כל הזמן מגיעה למסקנה שאינני יודעת איך לעשות זאת.

אלי שלי חי כל-כך, זקוף ומלא מרץ, ניצב כמעט תמיד בראש סולם האסם, אני חושבת שבאותה שריפה שהשתוללה לפני כל-כך הרבה זמן, וכשהוא היה עדיין כה צעיר, נתגלם בעצם אלי שלנו בדמותו האמיתית. ניגש במרץ לעזור, בלי שום חישובים על העלול לקרות אותו. בקור-רוח, ובדיוק מיוחד, מנחש את העומד להתרחש ורץ לאותו כיוון ששם זקוקים לעזרה הדחופה ביותר.

או על מדרכה נשכחת בתל-אביב כשנפגשנו בזמן ששהיתי מחוץ לבית בהדרכה כיצד ניסה הוא להבין את כל העבודה הזו, והעיקר – ניסה לייעץ לי איך לגשת לחבר'ה שאותם לא הכיר אך חש אותם מהסיפורים.

או אלי שלי במקלה, או במקלחת מזמר, אמא, כל הדברים האלה הם של אלי, ושלנו, אך כל כך מעט זה עוד לא הוא. כי אלי הרבה, וכאן לא אוכל למסור שום דבר כי היתר יושב בי חזק מדי.

אמא, האמיני לי שרוצה אני שיזכרו אותך, אך אני לא יודעת איך למסור למישהו אחר את רגשותי כלפיו. ולכן אני לא יכולה לכתוב על אלי, כי הוא ישנו, הוא נמצא, בכל מקום שאני נמצאת – הוא נמצא בי. ולא אוכל למסור את כל-כולי וכל התמצית של נשמתו – שבה שוכן אלי – לכל אחד שיקרא חוברת עליו. נראה לי הדבר שאחרים לא יבינו.

אמא, דבר אחד ברור לי: לו יכול היה אלי לחזור על דרך חייו – היה עושה בדיוק כל שעשה. כי זו הדרך שאת ואבא סללתם – אם ברצון לעזור לכל נדרש, ואם זה להתייצב לדגל (זו נראית מלה כל-כך 'ציונית', אך הציונות, כנראה, קיימת בכל אחד מאיתנו), בכל שעה נדרשת לעזרת הפרט והכלל.

וכשהיה צורך דחוף, הלך אלי להתיישבות צעירה, כי זה היה צו השעה, אך גם מן השלח לא הסיר ידיו ותמיד נזעק גם לשם בשעת הצורך. אמא, גם זה אלי שלנו.

תהיו בריאים וחזקים עם אלי שלנו.

לאה